

„Și pentru că sunteți fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: Avva, Părinte!” (Gal. 4:6). Așadar, fraților aflați astăzi la Liturghie aici în această zi, când ne-am adunat cu toții la ieslea din Bethleem, Dumnezeu a făcut pentru noi minunea reînnoirii duhului înfierii în inimile noastre: „Deci voi așa să vă rugați: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău...” Taina reînnoirii înfierii de către Dumnezeu a avut loc în ziua nașterii lui Hristos.

Nu există nimic întâmplător în Biserică. Și nu este fără motiv că în ziua nașterii lui Hristos, Biserica ne spune prin vocea Apostolului Pavel: Când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său...ca să dobândim înfierea (Gal. 4:4-5). În aceasta constă taina care deosebește această perioadă a Crăciunului de toate celelalte zile din an. În aceste zile minunate se formează familia lui Hristos și noi devenim membrii acestei familii, frații și surorile tuturor, copiii Tatălui din Ceruri. Și doar într-o astfel familie mare poate avea loc restaurarea Pomului Vieții, Împărtășirea cu Sângele și Trupul lui Hristos.

Aceasta ar trebui să fie ziua Crăciunului. Și când înălțăm lauda îngerească: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace” (Lc. 2:14), atunci involuntar ne îndreptăm către Maica Domnului și îi spunem ei: „ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de ase-mănare decât serafimii”. Din acest motiv, Sfânta Biserică i-a dedicat a doua zi a

Săptămâna de după Nașterea Domnului

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Marți, 15 Ianuarie 2019 09:41

Crăciunului, numind-o Soborul Maicii Domnului, adică ziua în care credincioșii se întâlnesc pentru a-o slăvi pe Maica Domnului.

Iar Evanghelia din această duminică, „Duminica de după Nașterea Domnului”, ne spune ceea ce a simțit Maica Domnului după nașterea lui Hristos, punând accentul pe suferințele ei și pe participarea ei în mântuirea noastră. A devenit scara care unește raiul de pământ. A devenit punctul cel mai înalt al Vechiului Testament prin care S-a întrupat A Doua Persoană a Sfintei Treimi. Ca o floare de liliac alb, nu va înceta să atragă inima omenească prin frumusețea sa nepământească. Iar neamul omenesc nu o va uita vreodată, nu se va opri din a zbura către curăția ei de porumbiță și către nesfârșita sa sfințenie. Citiți cu atenție Evanghelia de astăzi: este ca o primă pagină din cartea vieții ei, vedeți suferințele ei. Priviți, Hristos tocmai a fost născut iar inima mamei Lui a început deja să sufere. Irod încerca să-i omoare, existau plânsete, lupte, uciderea copiilor – 14.000. Fuga în Egipt, emigrația. Am trăit cu toții emigrația, cu precizarea că emigrația noastră a survenit în condițiile tehnologiei moderne. Însă pe atunci?

După cum ne spune Tradiția: exista un măgar, Maica Domnului cu Pruncul, Iosif în vârstă de 80 de ani, și fiul lui Iosif, Iacov, în sălbăticie, în Egipt. Iar apoi Egiptul. Era căldură și era grija pentru mâncare. Fără casă și adăpost. Bătrânul Iosif era tâmplar. Cam ce fel de venituri putea avea el într-o țară străină? Ce fel de confort? Iar apoi încă o descoperire: trebuiau să se întoarcă. Dar din nou Maica Domnului a trebuit să se ascundă, de data aceasta pentru că Irod cel Tânăr ajunsese la domnie. Și din nou frica să nu fie descoperit Hristos. Nazaret. Chinurile bătrânului Iosif și moartea sa. Hristos a crescut. Au început predicile. Iar acum Maica Domnului vedea răutatea în jurul Lui. Fariseii și saducheii erau neliniștiți. Părea că învățatura lui Hristos ar putea dezechilibra aparentul consens rezultat din concesiile făcute de liderii evrei romanilor. Maica Domnului vedea toate aceste lucruri. Și mai departe, vinderea lui Hristos, judecata lui Pilat, răutatea fariseilor. Moartea pe cruce. Maica Domnului la cruce. Moartea lui Hristos. Aceasta a fost viața Maicii Domnului.

Dar în același timp, în acești două mii de ani, ea este cea care a devenit Mama tuturor generațiilor. Gândiți-vă. Milioane de oameni au pășit în Catedrala Adormirii Maicii Domnului din Moscova, închinându-se în fața icoanei ei, ceea ce noi numim icoana din Vladimir. Și la Iverskaya și la Lavra Peșterilor din Kiev, pe unde strămoșii, moșii, părinții și nepoții au trecut. Când inima lor era sfâșiată de singurătate, de disperare, cu toții au simțit o minunată mângâiere când buzele lor au șoptit „ajută-mă”. Oricine s-a aflat în închisoare, știe că în acele clipe când numele său a fost strigat prin mica portiță, în sufletul său știe că a fost chemat la Mama. Ea este acea Mamă. Ea se află astăzi în fața noastră. Biserica ne-o dă ca un model de trăire creștină.

Săptămâna de după Nașterea Domnului

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Marți, 15 Ianuarie 2019 09:41

Dar în fața noastră se mai găsește o treaptă. Întâi Ianuarie – tăierea împrejur. Iar pentru noi această zi ar trebui să fie ziua în care mărturisim: „Da, sunt creștin. Și în duhul vieții mele mă voi strădui astfel încât Fericirile date nou de către Domnul, vor deveni bătăile inimii mele.” Iar apoi, cu o astfel de hotărâre în inimă, pentru noi va veni un An Nou.